

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nejsme snad všichni žebráky?

Ať již jsme bohatí, či chudí, když jsou druzí v nouzi, máme „udělat, co můžeme“.

Jak úžasný nový prvek se objevil na naší generální konferenci! Bien hecho, Eduardo.

Ježíš, v tom nejpřekvapivějším okamžiku počátku svého pozemského působení, se ve své domovské synagoze v Nazaretu postavil a přečetl tato slova prorokovaná Izaiášem a zaznamenaná v Lukášově evangeliu: „Duch Páně nade mnou, proto že pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění ... [a] propustiti ssoužené v svobodu.“¹

Takto Spasitel poprvé veřejně oznámil své mesiášské působení. Tímto většinou bylo také jasně řečeno, že Ježíšova hlavní a prvořadá mesiášská zodpovědnost na Jeho cestě k vrcholné smírné oběti a Vzkříšení bude spočívat v tom, že bude žehnat chudým, včetně těch, kteří jsou chudí v duchu.

Ježíš již od počátku svého působení neobyčejným způsobem miloval zbídačené a znevýhodněné. Dvěma takovými lidem se narodil a vyrůstal mezi mnoha dalšími jim podobnými. Neznáme sice všechny podrobnosti Jeho časného života, ale jednou řekl: „Lišky doupata mají, a ptactvo ... hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by

hlavu [složil].“² Stvořitel nebe a země „a [všeho], co na nich je“,³ byl zjevně přinejmenším v dospělosti bez domova.

Po celou historii je chudoba považována za největší a nejrozšířenější problém lidstva. Očividná daň, kterou s sebou chudoba přináší, se obvykle týká fyzického života, ovšem duchovní a citové poškození, které může způsobit, může být dokonce ještě více ochromující. Veliký Vykupitel každopádně nepronášel důsledněji jinou výzvu, než abychom se k Němu přidali ve snaze sejmout z druhých toto břímě. Jakožto Jehova řekl, že bude soudit dům Izraele tvrdě, neboť „loupež [potřebných] jest v domích vašich.

Proč vy nuzíte lid můj, a tváře chudých zahanbujete?“ zvolal.⁴

Pisatel Přísloví to vyjádřil pronikavě jasně: „Kdo utiská chudého, útržku činí [Stvořiteli] jeho“ a „kdo zacpává ucho své k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude vyslyšen“.⁵

Pokud jde o dnešní dobu, znovu-zřízené Církvě Ježíše Krista nebyl ani rok, když Pán přikázal členům, aby „se [starali] o chudé a potřebné a [poskytovali jim] úlevu, aby netrpěli“.⁶

Všimněte si, že se v onom verši zdůrazňuje: „aby netrpěli“. To znamená, že to Bůh myslí opravdu vážně.

Vzhledem k tomu, že řešení nerovnosti ve světě je tak ohromnou výzvou, co může udělat jeden muž či jedna žena? Sám Mistr nabídl odpověď. Když Maria před Kristovým zrazením a Ukřižováním pomazala Ježíšovi hlavu drahou pohřební masťou, Jidáš Iškariotský se vůči tomuto plýtvání ohradil a reptal proti ní.⁷

Ježíš řekl:

„Proč ji rmoutíte? Dobrýť skutek učinila nade mnou. ...

Ona což mohla, to učinila.“⁸

„Ona což mohla, to učinila!“ Jak výstižně vyjádření! Jistý novinář se jednou ptal Matky Terezy z Kalkaty na její beznadějný úkol zachránit strádající lidi v onom městě. Řekl jí, že z pohledu statistiky nedosahuje naprosto ničeho. Tato pozoruhodná drobná žena ale rázně opáčila, že její práce se týká lásky, nikoli statistik. Nehledě na enormní počet těch, kterým *nemohla* podat pomocnou ruku, uvedla, že může dodržovat přikázání milovat Boha a bližního tím, že bude sloužit těm, kterým s prostředky, jež má, podat pomocnou ruku *může*. „To, co děláme, je jen kapka v moři,“ řekla při jiné příležitosti. „Ale pokud bychom to neudělali, moře by bylo o jednu kapku menší [než nyní].“⁹ Onen novinář rozvážně dospěl k závěru, že křesťanství očividně *není* záležitostí statistiky. Usoudil, že pokud je v nebi více radosti nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti, kteří pokání nepotřebují, pak se Bůh o procenta zjevně nestará.¹⁰

Jak tedy lze „udělat, co můžeme“?

Především můžeme, jak učil král Benjamin, přestat neudílet ze svých prostředků kvůli tomu, že na chudé pohlížíme jako na ty, kteří si svou bídu na sebe přivodili sami. Možná, že

někteří si své těžkosti *opravdu* způsobili sami, ale copak my ostatní neděláme totéž? Neptá se právě proto tento soucitný vladař: „Nejsme snad všichni žebračky?“¹¹ Nevoláme snad všichni o pomoc a o naději a o odpovědi na modlitby? Nežebříme snad všichni o odpuštění kvůli chybám, které jsme udělali, a kvůli trápení, které jsme způsobili? Nežadoníme snad všichni o to, aby naše slabosti vyvážila milost, aby alespoň v našem případě milosrdenství zvítězilo nad spravedlností? Není divu, že král Beniamin říká, že odpuštění hříchů *získáváme* tím, že naléhavě prosíme Boha, který soucitně odpovídá, ale *udržujeme* si ho tím, že soucitně odpovídáme chudým, kteří naléhavě prosí nás.¹²

Kromě konání skutků milosrdenství ve prospěch potřebných se za ně máme rovněž modlit. Skupina Zoramitů, které jejich spoluvěřící považovali za „špinavé“ a za „strusku“ – to jsou slova z písem – byla vypuzena ze svých modliteben „pro hrubost svého šatu“. Jak říká Mormon, byli

„chudí co do věcí světa; a také ... chudí v srdci“¹³ – což jsou dva stavy, které jdou téměř vždy ruku v ruce. Misionářští společníci Alma a Amulek reagují na toto hanebné zavržení těchto chudě oblečených lidí tím, že jim říkají, že ať již jim mohou druhí upírat jakákoli práva, vždy se mohou modlit – na polích i doma, v rodině i v srdci.¹⁴

Ale pak právě této skupině, která sama byla zavržena, Amulek říká: „Jestliže poté, co [jste se pomodlili,] ... *budete* odmítati potřebné a nahé a nebudete navštěvovati nemocné a soužené a nebudete udíleti ze jmění svého, *máte-li [ho]*, těm, kteří toho mají zapotřebí – pravím *vám*, ... modlitba vaše je marná a nic vám neprospěje a vy jste jako pokrytci, kteří zapírají víru.“¹⁵ To je úžasná připomínka toho, že ať již jsme bohatí, *či* chudí, když jsou druhí v nouzi, máme „udělat, co můžeme“.

Abych nebyl obviněn z toho, že podporuji nějaké nepraktické globální sociální programy nebo že schvaluji

žebřání jako odvětví, které má budoucnost, ujišťuji vás, že úcta, kterou chovám k zásadám pracovitosti, šetrnosti, soběstačnosti a cílevědomosti, je tak hluboká jako u kohokoli jiného. Očekává se od nás, že než budeme prosit o pomoc druhé, máme si nejprve pomoci sami. Navíc nevím, jak přesně by každý z vás měl plnit svou zodpovědnost vůči těm, kteří sami sobě nepomáhají nebo si vždy pomoci nemohou. Vím ale, že Bůh to ví, a On vám pomůže a povede vás při vašich soucitných skutcích uřednictví, pokud svědomitě chcete a modlíte se a hledáte možnosti, jak dodržovat přikázání, které nám opakovaně dává.

Jistě si uvědomujete, že nyní mluvím o obtížných sociálních potřebách, které jsou nad rámec schopností členů Církve. Naštěstí Pánův způsob pomáhání našim vlastním členům je snazší – všichni ti, kteří jsou toho fyzicky schopni, mají dodržovat zákon pústu. Izaiáš napsal:

„Není-liž toto púst, kterýž oblibuji? ...

Není-liž: Abys lálal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, ... [abys sňal břemena] obtěžující [a propustil utiskované na svobodu].¹⁶

Vydávám svědectví o zázracích, duchovních i časných, které se stávají těm, kteří podle zákona půstu žijí. Vydávám svědectví o zázracích, které se staly i mně. Vskutku, jak Izaiáš zaznamenal, volal jsem nejednou při půstu k Bohu a Bůh vskutku odpověděl: „[Zde] jsem.“¹⁷ Važte si posvátné výsady postit se alespoň jednou měsíčně a budte štedří do té míry, do jaké vám to okolnosti umožňují, v postních obětech i v ostatních humanitárních, vzdělávacích a misio-nářských příspěvcích. Slibuji vám, že Bůh bude štedrý k vám a ti, kterým pomůžete, vás budou blahorečit na věky. Více než tři čtvrtě milionu členů Církve získalo vloni pomoc z postních obětí spravovaných oddanými biskupy

a presidentkami Pomocného sdružení. To představuje hodně vděčných Svatých posledních dnů.

Bratři a sestry, takovýto proslov si žádá, abych i já otevřeně projevili vděčnost za nezasloužená a nekončící požehnání ve svém životě, časná i duchovní. Tak jako vy jsem si i já musel občas dělat starosti ohledně financí, ale nikdy jsem nebyl chudý, a ani nevím, jaké to je. Navíc neznám všechny důvody, proč se okolnosti našeho narození, zdraví, vzdělání a ekonomických příležitostí zde ve smrtelnosti tak moc liší, ale když vidím nouzi tolika lidí, vím, že „jen milostí Boží jsem byl ušetřen“.¹⁸ Také vím, že i když možná nejsem strážný bratra svého, jsem bratr bratra svého, a „protože mi bylo mnoho dáno, i já dávat mám“.¹⁹

V tomto ohledu vzdávám osobní hold prezidentu Thomasu Spenceru Monsonovi. Mám to požehnání, že tohoto muže nyní znám již 47 let a až do

smrti si budu uchovávat v mysli obraz toho, jak odlétal domů z tehdy ekonomicky zdevastovaného Východního Německa jen v přezůvkách, protože někomu daroval nejen svůj druhý oblek a náhradní košile, ale i vlastní boty. „Jak krásné na horách [a šourající se letištním terminálem jsou] nohy toho, ještě potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj.“²⁰ President Monson, více než kdokoli jiný, koho znám, vždy „dělá vše, co může,“ pro vdovy a sirotky, pro chudé a utiskované.

Pán ve zjevení Proroku Josephu Smithovi v roce 1831 řekl, že chudí jednoho dne uvidí království Boží přicházející „s mocí a velikou slávou“, aby je vysvobodilo.²¹ Kéž pomáháme naplňovat toto proroctví tím, že přijdeme s mocí a slávou svého členství v pravé Církvi Ježíše Krista vysvobodit všechny ty, které můžeme, z chudoby, jež je svazuje a ničí mnoho jejich snů. O to se modlím v milosrdném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Lukáš 4:18.
2. Matouš 8:20.
3. 2. Nefi 2:14; 3. Nefi 9:15.
4. Izaiáš 3:14–15.
5. Přísloví 14:31; 21:13.
6. Nauka a smlouvy 38:35.
7. Viz Marek 14:3–5; viz také Matouš 26:6–9; Jan 12:3–5.
8. Marek 14:6, 8; zvýraznění přidáno.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, ed. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. Viz Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–119; viz také Lukáš 15:7.
11. Mosiáš 4:19.
12. Viz Mosiáš 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Viz Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; zvýraznění přidáno.
16. Izaiáš 58:6–7.
17. Izaiáš 58:69.
18. Připisováno Johnu Bradfordovi; viz *The Writings of John Bradford*, ed. Aubrey Townsend (1853), xlii.
19. „Because I Have Been Given Much“, *Hymns*, č. 219. © Harper San Francisco.
20. Izaiáš 52:7.
21. Nauka a smlouvy 56:18; viz také verš 19.